

Father's Day :

My Father

***

(Affectionately offered to all fathers, especially Vietnamese ones who have been struggling for Democracy, Freedom and Happiness of Vietnamese Country and People).

*

* I remember my native village
Surrounded by green bamboo hedges,
Ornamented with columns of white-blurring smoke,
At nightfall, rising slowly.

* I remember the winding village road,
On which herds of cattle
Were coming back to their stables
When the church bell was heard.

* I left my village at the age of fifteen,
Separating from my parents and family
To go studying at Hai-Phong City.
When the war broke out, getting harder and harder,
I followed the elders to fight against French
aggressors.

Twice, captured by the enemies, I knew
The person, who made patiently great efforts
To find out where I had been detained, was my
father.

* With the spirit of Confucianism,
He taught me how to live with dignity
In all circumstances of life, even in misery.
Thanks to my father's teachings,
I've overcome almost everything
To survive regardless lots of challenges
Occurring continuously in my rough lifetime.

* During 91 years of living in this world,
I never forget his image and teachings
That help me overcome almost everything.
Sometimes, seemingly I still hear his words:

" My son ! You ought to live with dignity! "
Always I've been proud of my father.
When growing up, I haven't done yet
A tiny bit for him as response, unfortunately !

*

Phan Duc Minh

- Member of The International Society of Poets
- Outstanding figure in literature 2004 of Asian
Community in San Diego, California.

Phỏng dịch:

Cha Tôi

(Mến tặng tất cả những người Cha, nhất là những người Cha Việt Nam đã đấu tranh vì Dân Chủ, Tự Do và Hạnh Phúc cho Đất Nước và Dân Tộc mình)

*

Làng xưa gọi nổi vắn vương,
Hàng tre xanh ngắt, lớp sương mịt mờ.
Hoàng hôn phủ xuống như mơ,
Khói lam lưu luyến vật vờ bay lên.
Nhớ sao xóm nhỏ bình yên,
Từng đàn mục súc vẫn quen lối về,
Quanh co một nẻo đường quê,
Chuông đầu vắng vắng tiếng nghe vang rền.

Ra đi từ buổi thiếu niên,
Cách lià cha mẹ, anh em, gia đình,
Ra thành làm cậu học sinh,
Chiến tranh bùng nổ, thân mình phải đi,
Thân trai gian khổ xá gì,
Bước theo huynh trưởng cũng vì núi sông.
Đôi phen giặc bắt cùm gông,
Chính Cha lận lộn hết lòng tìm con.

Tuổi Cha ngày một héo mòn,
Nhưng luôn dậy bão; phải luôn là người
Sống sao xứng đáng ở đời,
Tổ Tiên, dòng dõi mấy đời Nho Gia.
Nhớ lời khuyên dạy của Cha,
Cuộc đời chìm nổi vượt qua mọi điều.
Gian truân cực khổ bao nhiêu,
Vinh quang, hạnh phúc càng nhiều về sau.

91 năm, tóc đã bạc màu,
Tai tôi còn vắng những câu của Người :
Làm trai sống ở trên đời,
Sao cho xứng đáng làm người nghe con !

2

Tôi luôn mang giữ trong hồn
Bóng hình Cha đã thương con suốt đời.
Phân tôi, nghĩ lai : Chao ơi !
Chưa đến đáp trả thì người còn đâu !

*

San Diego, California – U.S.A.

Phạm Ngọc Nhiễm